

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: GULDBRYLLUPSDIGT

Citation: Bødtcher, Ludvig: "GULDBRYLLUPSDIGT", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid72918.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

GULDBRYLLUPSDIGT

☒ De steg i Baaden Haand i Haand
Ved Danmarks blide Strande,
Og Begge hjalp med munter Aand
At løsne Sejlet fra sit Baand -
Og Børen bar fra Lande.

☒ Han greb om Rorets Egepind,
Sig Baaden maatte føje -
Hun sad med Smil paa Ungdomskind
Og saae ham ømt og trofast ind
Alt i hans milde Øje.

☒ Hun tænkte: "Styr i Fred vor Vej
Fra nu til Aftenrøden!
Hvorhen? hvorfor? jeg spørger ej,
Der, hvor Du styrer, følger jeg
Iblinde indtil Døden."

☒ Han tænkte: "Ej paa viden Hav
Det Skib er nu at finde,
Opfyldt med Perler, Guld og Rav,
Som jeg igjen til Bytte gav
Den Fragt, jeg her har inde!"

159

☒ Saa lod han ud mod Dybet staae,
Lod der sit Anker slippe
Og bjerged Sejlene de smaa
Og lod en Stund saa Baaden gaae
Og dreje sig og vippe.

☒ Her sad de under Himlens Sky
Og saae bag Bølgevrillen
Den nys forladte Kirkeby,
Hvor Spiret tegnede med Bly
Sit fjerne Kors paa Himlen:

☒ Did peged han og tog i Favn
Sin unge, fagre Qvinde:
"Vi sejle vil i Himlens Navn!
Saa naae vi vel den sikke Havn
Trods Mulm og barske Vinde!"

☒ Og stifte vil vi her vor Magt -
For Een er ej det Hele.
Jeg holde vil med Sceptret Vagt,
Og Du skal bære Kronens Pragt,
Og Æblet - vil vi dele."

☒ Og atter gik det fort og fort
Med Mod og muntert Øje, -
Men Livets Ocean er stort,
Og stundom Skyen blev lidt sort,
Og Bølgen tung at pløje:

160

☒ Da trylled Kjærlighed med Ord,
Som den kun har igjemme,
Og Sorgen - var den nok saa stor -
Flux maatte springe overbord

Ved Kjærlighedens Stemme;

⌘ Dog, mens fordybede de sad
Og styred liden Snekke,
Var Tidens Haand ej heller lad,
Men vendte useet Blad for Blad
I Livets Bog for Begge.

⌘ Mod Aftnen af en dejlig Dag,
Da Bølgen gik saa linde
Som deres Hjerters eget Slag,
Skjød pludseligt et Jubelflag
Sig frem fra Mastens Tinde.

⌘ Og rigt i Aftenguld laa Kyst
Og Havnen, halv forborgen, -
Og Livets Vaar var bleven Høst,
Men Begge stode Bryst ved Bryst
Som Rejsens første Morgen!